

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

"... Avinėlis atplėšė septintajį anspaudą..." "Bet jūs estate prisiartinė prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamujų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ MISIONIERINIS JUDÉJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RASYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

MŪSŲ DEVIZAS ŠIEMS METAMS

"Skelbk Žodį, veik laiku ir nelaiku..."

(2Tim 4:2)*

PRABĖGO beveik šimtas metų nuo to laiko, kai brolis Paul S.L. Johnson'as pradėjo eiti pastoriaus pareigas Liuteronų bažnyčioje Columbus, Ohio v. Iškilmingą apeigą metu (rugpjūtis, 1899) šią mūsų skelbiama eilutę panaudojo kaip pagrindinę dienos temai. Šių iškilmių svarbiausių pamokslininku buvo profesorių iš seminarijų, kuriuose brolis Johnson'as studijavo. Kai Viešpats vėliau broliui Johnson'ui atvėrė akis, kad suprastų, jog doktrinos, kurių jis laikėsi tada, nesiderino su Dievo Žodžiu, jis paliko Liuteronų bažnyčią. Tas pats profesorius, kuomet vėliau susitiko praenantį broli Johnson'ą, net nepažvelgė į jį. Brolio Johnson'o Dievo Žodžio supratimas tapo platesniu nei tada, kai to profesoriaus pamokslas jam atrodė tobulumo viršūne. Šis straipsnis su-

formuotas iš brolio Johnson'o pokalbių, bei ankstesnių metų straipsnių. Daug priedų yra išdėta iš brolio Johnson'o raštų. Kai kurios minėtys yra paimtos iš brolio Russell'io raštų.

“Žodis” iš didžiosios raidės - yra pranešimas, žinia, “Lelijų melodija”, “Įgudusio

rašytojo plunksna” (Ps 45:1,2 [A.R.]). Pradžioje “Žodis” buvo duotas per pranašus: “Gręžkitės į mane ir būsite išgelbēti visi žemės pakraščiai, nes Dievas Aš, - kito nėra! Prisiekiau savimi, mano lūpos ištarė teisingą Įstatymą, neatšaukiamą Žodį” (Iz 45:22,23 [A.R.]).

“**Tada VIEŠPATIES šlovė bus apreikšta!** Visa žmonija drauge ją išvys, nes pats VIEŠPATS savo lūpomis pažadėjo!” (Iz 40:5 [A.R.]). “**Jeigu jūs dėsities į širdį ir paklусite, valgysite krašto gėrybes, bet jeigu atsisakote paklusti, sudoros jus kalavijas.** - **Juk pats VIEŠPATS kalbėjo!**” (Iz 1:19,20 [A.R.]). Dievo savybės “Žodis” daro tobulu. Dievas yra “**Lelijų melodijos**” kompozitoriumi. Jo kalba yra Biblijos. Ji yra lyg ta

“**Įgudusio rašytojo plunksna**” (Ps 45:2 [A.R.]). Jo lūpos taria Tiesą, kaip skaitome: “**Tuomet pakeisiu ir nuvalysiū lūpas tautų, kad jos visos galėtų šauktis VIEŠPATIES vardo ir sutartinai jam tarnauti**” (Sof 3:9 [A.R.]). “**Pasotink mus auštant savo gerumu,**

Verlejo pastabos

* - Skelbk Žodį, būk tam pasiruošęs patogiu ir nepatogiu laiku [A.J.2].

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"		
1Petro 1:12 [J.J.S.]		
I Dalis 1997,	SAUSIS-KOVAS	Nr. 1.
(m.e. 1997 - nuo Adomo 6125)		
TURINYS		
Mūsų devizas šiems metams	2	
"Žodis" suskirstytas į septynias dalis	3	
Dievo Žodžio tyrinėjimas	4	
Dievo Žodžio skelbimas	5	
Dievo Žodžio skelbimo priežastys	5	
Tiesa gali būti išaiškinta klausimų pagalba	6	
"Laiku ir nelaiku"	6	
Dievo pasiuntinių prideramas elgesys	8	
Keletas reikalingų įspėjimų	9	
Atperkamoji Auka už mus	10	
Atsakymai į klausimus	12	
Dovydas suskaičiavo žmones	12	
Vėliavos pagerbimas	13	
Tarnyba kariuomenėje	14	
Ar Dievas rūpinasi žmonėmis?	15	
"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĘTOJO KRISTAUS JĒZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Ö.K.]		

kad giedotume iš džiaugsmo per visas savo dienas. Duok mums tiek laimės, kiek davei liūdesio per visus mūsų nelaimių metus... Būsiu sotus kaip po turtinę vaišių, giedosiu šlovės giesmes džiaugsmingai” (Ps 90:14,15; 63:6 [A.R.]). Lūpos Biblioje reiškia dvi giesmes: Senojo Testamento Mozės giesmė ir Naujojo Testamento Avinėlio giesmė. Kaip skaitome: “**Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: Didingi ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve!** Teisingi ir tikri Tavo keliai, šventųjų Karaliau! Kas gi nesibijotų Tavęs, Viešpatie, ir nešlovintų Tavojo vardo? Juk Tu vienas šventas! Visos tautos ateis ir pagarbins Tave, nes apreikštī Tavo teisūs sprendimai...” (Apr 15:3,4 [K.B.]). Apie Avinėlio giesmę taip užrašyta: “**Ir jie giedojo naują giesmę, skelbdami:** ‘Vertas esi paimti knygą ir atverti jos antspaudus, nes buvai užmuštas ir atpirkai Dievui savo krauju mus iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių. Ir iš mūsų padarei mūsų Dievui karalystę bei kunigus, ir mes viešpatausime žemėje’” (Apr 5:9,10 [K.B.]).

Kitu požiūriu “Žodis” yra Tiesa, bet mes ne suprantame, kaip reiškiančio pasaulietinę tiesą, tokią kaip matematiką, astronomiją. “Žodis” moko daugelio kitų dalykų, tokią kaip visuomeninis dvasinis pakilimas, pilietinė teisė, moralinis dvasinis pakilimas ir kitų. Dievas yra praplėtęs mūsų akiratį parodydamas, kuo iš tikrujų yra “Žodis”. Jis nurodo į Biblijos turinį, ir mes tikime, kad visi krikščionys sutiks su tokiu apibrėžimu. (Dabar kai kur randame žodį Bibliją pavartotą kita prasme. Pavyzdžiui: knygos apie kompiuterius pavadinime randame žodį Biblia, stengiantis sudaryti išpūdį, jog išleidžiamas leidinys toje srityje yra pilnai užbaigtas. Toks žodžio pavartojojimas yra pasaulietiskas - bedieviškas sinonimo vartojimas. Krikščionims žodis Bibliją reiškia Dievo Žodžio sankappa).

“ŽODIS” SUSKIRSTYTAS I SEPTYNIAS DALIS

Dievo Žodį pagal turinį galime suskirstyti į doktrinas, įsakymus, pranašystes, paraginimus, pažadus, istorijas ir simbolius - tai “Žodžio” sudėtinės dalys. Dievo Žodis moko septyneriopai: “**Avinėlis..., turintis... septynias akis, kurios yra septynios Dievo Dvasios, siūstos į**

visą žemę... Septyni deglai liepsnojo prieš sostą, o tai yra septynios Dievo Dvasios..., Tai sako Tas, kuris turi septynias Dievo Dvasias... Palaimintas, kas skaito bei klaušo šios pranašystės žodžių ir laikosi, kas joje parašyta, nes laikas yra arti. Jonas septynioms Azijos bažnyčioms: malonė ir ramybė jums nuo To, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, ir nuo septynių dvasių, esančių prieš Jo sostą” (Apr 5:6; 4:5; 3:1; 1:3,4 [K.B.]).

Mes galvojame, kad svarbiausia “Žodžio” dalis yra doktrinos. Kai kas nesutiks su tokia eile, manydam, kad Kalno pamokslu galima išgelbėti kiekvieną žmogų. Jeigu tai būtų tiesa, tai Dievas tikrai daugiau ir nepareikalautų. Mes galvojame, kad doktrinos yra reikšmingiausia Dievo Žodžio dalis, nes jos pabrėžia svarbiausių mintis. Pavyzdžiui: (1) doktrina apie Dievą, (2) doktrina apie Jésų, dar prieš tampant žmogumi, žmogiškame stovyje ir stovyje po prisikėlimo, (3) doktrina apie Šventąją Dvasią, kaip Dievo jégą ir įtaką, (4) kūrimo doktrina, (5) Dievo meilės doktrina, (6) Sandorų doktrina, (7) Žmogaus nuopolio ir blogio leidimo doktrina, (8) Viso centras, Atpirkimo doktrina, (9) Apie Aukštajį pašaukimą, doktrina, kuri apima atgailą, tikėjimą, pasišventimą, (10) Atsteigimo doktrina - Antrajį Atėjimą, mirusiuju prikėlimą teismo dieną, Antrają Mirtį ir t.t.

Iš to sekā, kad yra ir mažiau svarbūs mokymai. Pavyzdžiui: Apie Didžiąją Minią, apie Senuosius ir Jaunuosius vertuosius, apie pasišventusius, Epifanijos laikotarpio Nugalėtojus, dalinai parinktuosius, apie neišrinktuosius ir t.t.

Taip pat mes turime Dievo Žodžio etikos dalį, įsakymus ir paraginimus. Jie yra svarbūs ugandant žemesnes malones, kadaptu aukštesnėmis.

Be to, dar yra pažadai - tai daugumoje Sandoros (sutartys), t.y. Abraomo Sandora, Sandoros patvirtintos priesaika ir t.t. Pažadai visoms šešioms išgelbėtujų klasėms yra Dievo Sandoroje patvirtintoje priesaika.

Ketvirta Dievo Žodžio dalis yra paraginimai įjungiant apribojimus, papeikimus ir t.t.

Penkta, tai yra pranašystės, kurios užima didelę dalį Dievo Žodžio, ypač Senajame Testamente.

Šešta, mes turime istorijas. Bibliją turi tikrą pirmųjų 4000 metų žmogaus istoriją santykije su Dievuu.

Septinta Dievo Žodžio dalis yra Biblijos simboliai (istorijų perkeltinės prasmės). Jų yra daug, ir Viešpats mūsų dėmesiui pateiks jų daugiau Epifanijos laike.

DIEVO ŽODIS SUSKIRSTYTAS I KETURIAS DALIS

Dievo Žodis kartais yra suskirstytas į keturias dalis pagal 2 Tim 3:16. Tos dalys yra: (1) doktrininė, (2) paneigianti klaidas, (3) pataiso-moji, (4) etinė - ugdanti charakterį. Rūpestingas ir visapusiškas aptarimas baigsis išvada, kad tos keturių dalys, panaudojant Bibliją, yra visa apimančios: **“Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui”** (2Tim 3:16 [K.B.]).

DIEVO ŽODIS SUSKIRSTYTAS I DVI DALIS

Taip pat “Žodis” suskirstomas ir į dvi dalis: Tiesą ir Tiesos Dvasią, kaip tas pavaizduota ugnies ir debesies stulpais (Sk 9:15-23; Iš 13:21, 22). Raidinis ugnies ir debesies stulpas tarnavo kūniškam Izraeliui kol tėsėsi jų kelionė ir buvo vis įruošiamos stovyklos. Taip simbolinis debesies ir ugnies stulpas tarnauja dvasiniam Izraeliui, tol, kol jų simbolinis žygis ir stovyklavimas tėsiasi. Iš to sekā, kad debesies ugningas stulpas simbolizuojas Tiesą ir jos Dvasią ir Senajame ir Naujajame Testamente. O, kad tas debesis, ugnies stulpas buvo matomas, tuo nurodoma, kad Dievas buvo su Izraeliu. Taip Tiesa, kuri ateina tinkamu laiku ir jos dvasia yra didžiausias įrodymas Dievo pasireiskimo ir buvimo su savuoju ištikimu dvasiniu Izraeliu.

DIEVO ŽODŽIO TYRINĖJIMAS

Aišku, visų pirma mes privalome tyrinėti Dievo Žodį ir kruopščiai išnagrinėti, kad būtume **“visuomet pasiruošę įtikinamai atsakyti kiekvienam klausiančiam apie jumyse gyvenančią viltį”** (1Pt 3:15 [Č.K.]). Jeigu Bibliją draudžia naudotis ja kaip vadovėliu, ar tas reiškia, kad mes neturime nuodugniai jos tyrinėti? Bibliją mes turime tyrinėti. Mes manome, kad Viešpaties žmonės Bibliją turėtų skaityti nuosekliai, ypač istorinius Biblijos skyrius tam, kad susipažintų su jos tekstu ir istorijos turiniu ir taip pasimokytų kaip elgtis kasdieniniame

gyvenime. Išmoktų nekėsti blogio, vengtų jo, priešintusi jam, mylėtų ir praktikuotų gėrij, drąsiai ugdytų jį savyje bei pas kitus. Reikia pasiryžti ir nusistatyti prieš blogį, todėl būtų gerai, kad nuosekliai skaitytume tokias knygas kaip Psalmės ir Patarlės. Mes net patariame, kad toks Biblijos doktrininių ir pranašiškų knygų skaitymas, ypač išteisintiems tikėjimu, būtų praktikuojamas, kad susipažintume su tų knygų formuliuotėmis.

Tačiau metodas skaityti Biblijos istorines bei pranašiškas dalis, bandant kurti naujus simbolius, pranašystes bei doktrinas yra nebiblijinis. Tokia kryptis vadinama vadovėlišku Biblijos skaitymu. Toks studijavimas, kai tyrinėjamos pranašystės, simboliai, doktrinos norint jų pagrindu suformuluoti naujas pranašystes, doktrinas bei simbolius yra neleistina spekuliacija, **“ribos peržengimas”**: **“Tada VIEŠPATS tarė Mozei: “Lipk žemyn ir įspék žmones, kad nesiveržtų pas VIEŠPATI jo pamatyti. Kitaip daug kas iš jų pražus. Net ir kunigai, kurie iš arti tarnauja VIEŠPAČIUI, turi save pašventinti, idant VIEŠPATS neatsisuktų prieš juos”**. Mozė VIEŠPAČIUI atsakė: **“Žmonėms néra leista lipti į Sinajaus kalną, nes tu pats įspéjai mums tardamas: ‘Nustatyk ribas aplink kalną ir padaryk jį šventą’”**. VIEŠPATS jam tarė: **“Lipk žemyn ir, atsivesdamas su savimi Aaroną, vél užlipk. Bet neleisk nei kungams, nei žmonėms peržengti ribos ir lipiti pas VIEŠPATI, idant jis neatsisuktų prieš juos”**. Mozė nulipo pas žmones ir tai jiems pasakė” (Iš 19:21-25 [A.R.]). Toks tyrinėjimas yra neteisingas taip pat ir simboliu-niams Izraelio kunigams bei levitams, išskyrus tuos, kuriuos Viešpats pakvietė tam reikalui, todėl yra klaidinantis. Viešpats Jėzus yra vienintelis Biblijos aiškintojas, Jis neduoda Tiesos tyrinėjant Bibliją tokiu revoliucingu, nepaklusniu būdu. Viešpaties būdas aiškinti Bibliją žmonėms yra tik per tuo metu paskirtus skelbėjus, taip, kaip žydams aiškino per Mozę ir Aaroną.

Tad kyla klausimas, kaip reikia tyrinėti Dievo Žodį? Mes atsakome: Jį turime tyrinėti taip, kaip yra užrašyta, kaip knygą iš teksto. Jeigu kas paklaustų, ką reiškia tyrinėti kaip knygą iš teksto? Mes atsakome: taip, kaip tas buvo daroma senųjų Berėjiečių: **“Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tesalonikiečius. Jie no-**

riai priėmė žodį ir kasdien tyrinéjo Raštus, ar taip esą iš tikrujų” (Apd 17:11 [K.B.J]). Beréjiečiai yra giriamai kaip kilnesni už tesalonikiečius, nes jie klausė su visu palankumu dalykų, kurių mokė juos Povilas ir kiekvieną jų tyrinéjo Raštuose, norédami įsitikinti, ar tie dalykai, kuriuos jis jiems skelbė, yra tikri.

Čia mes turime Dievo patvirtintus metodus Biblijos tyrinéjimui: (1) Kiekvieno laikotarpio “žvaigždés”^{2*} narys, per kurį Jézus kalba, aiškina Dievo Žodį. (2) Mūsų protas turi būti paruoštas ir dėmesingas jo pateiktam Dievo Žodžio aiškinimui. (3) Kasdieninis Šventojo Rašto tyrinéjimas, ar pateiktas Dievo Žodžio aiškinimas yra harmoningas ir paremtas Biblia. Kodėl toks Biblijos tyrinéjimo būdas yra geriausias? Todél, kad vienintelis tikras Dievo Žodžio Išaiškintojas yra Jézus. Tiesą tam laikotarpiui beveik visada Jis duoda per “žvaigždés” narius. Todél, tyrinejant Bibliją, pirmiausiai reikėtų susipažinti su laikotarpio “žvaigždés” pagalbine literatūra. Tai atsitinka kartais žinant, o kartais to nežinant. Iš pastarojo laiko pavyzdžių matyti, kad Jézus taip paveikia Tiesą mylinčius žmones, jog suranda “žvaigždés” narių literatūrą asmeniškai, arba per kitus, nes svarbiausias poveikis yra per “žvaigždés” nario raštus.

DIEVO ŽODŽIO SKELBIMAS

Skelbti Dievo Žodį reiškia kalbetti žmonėms, apie jį aiškinti. Tai galima daryti įvairiais būdais: kalbant - žodžiais, spauda arba kitaip būdais. Skelbimas vyksta ne vien tik spausdinant Bibliją, kurios daugelis žmonių, nesvarbu ar išsimokslinusiu ar nemokyti, negali suprasti, o taip pat teisingai aiškinant Dievo Žodį. Ne šio pasaulio didiesiems ir išmintingesiems leidžiami suprasti Dievo Žodžio dalykai, bet tik tiems, kurie turi tikėjimą: Jézus pasakė: “**Aš šlovinu tame, Téve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslēpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažuteliams**” (Mt 11:25 [Č.K.J]). Tai yra tiems, kuriems ši žinia ir skirta, kad jie supratę “skelbtų Žodį” kitiems. Skelbiama ir kvietimo būdu, pakviečiant klausytis

Verlejo pastabos

^{2*} - Apaštalas Jonas regėjime matė, kaip Jézus savo dešinėje rankoje laikė septynias žvaigždes (Apr 1:16). Žvaigždés reiškia pasiuntinius (angelus) kiekvienam laikotarpiui (Apr 1:20). Laikotarpio žvaigždė gali būti ne vienas asmuo. Pvz.: “Efezo” (Apr. 2:4), net dvylika Apaštalų.

Dievo tarnų, aiškinančių Dievo Žodį. Mes gavome paliepimą ne bet ką skelbti. Mums patikėta skelbti Dievo Žodį, o ne maisto dietą, mediciną, ar kokį nors kitą mokslą ir t.t. Visi, kurie yra Dievo žmonėmis, turi užduotį skelbti Dievo Žodį. Žmonės pasišventimui kviečiami per Tiesą, per kurią ir mes ir kiti būsime pašventinti: “**Pašventink juos Tiesa, Tavo Žodis yra Tiesa**” (Jn 17:17 [Č.K.J]).

DIEVO ŽODŽIO SKELBIMO PRIEŽASTYS

Mes turime daug gerų priežasčių skelbti Dievo Žodį.

(1) Mes skelbiame Tiesą kitiems, nes tai duoda garbę Dievui. Visi kiti dalykai, kurie patenka į mūsų akiratį, tebūna antraeiliais. Mūsų pirmas tikslas yra Dievo Žodžio skelbimas. Iškelkime Dievo žérinčią šviesą, Jo išminties, teisingumo, meilės ir jégos garbę, nepriskiriant sau tos šviesos nuopelnų. Jo Dvasia ir Žodis yra didžiausios dovanos mums. Jo Žodis yra Tiesa. Kai priimame Tiesą, ji tampa Dievo Dvasios dalimi mumyse.

(2) Tiesa yra mūsų tikėjimo šaltiniu. Didelė Tiesos dalis buvo duota Reformacijos laike. Kiekvieną dalį tos Tiesos Dievas įdėjo į Bibliją, kad ugdytų mūsų tikėjimą ir visus jo elementus: pažinimą, supratimą, pasitikėjimą, užtikrinamumą, įsigilinimą, veiklumą.

(3) Tiesa yra mūsų išbandymo esmė. Per Tiesą mes esame Dievo liudytojai, taip, kaip Izraelis Žydų Amžiuje pasitarnavo, kaip Jo liudytojai. Ir netgi tamšių amžių - Evangelijos Amžiaus laike tvirtai laikési Vieno Dievo doktrinos, kurią prarado net krikščioniška bažnyčia. Daugelis iš mūsų pergyveno įvairius išbandymus, aprašytus Dievo Žodyje. Visi mes gyvename po prakeikimu, patirdami jį. Tikėjimu mes išgyvenome atgailą ir išteisinimą. Daugelis taip pat išgyveno pasišventimo išbandymus. Mums einant krikščionišku kelio vienas po kito vyksta išbandymai. Biblijos supratimas auga mumyse, žinoma, jeigu mes to prašome Dievo. Mes pasakojam lengvesnius dalykus kūdikiams, o gilesnius dalykus tiems, kurie, kaip mes manome, gali įvertinti juos. Tiesą skelbti kitiems reikia ir dėl to, kad ji sutvirtintų ir mus pačius.

(4) Skelbti Dievo Žodį - Bibliją reikia, nes joje yra svarbiausios mūsų elgesio taisyklės, o

Dvasia yra mus kontroliuojanti jos dalis. Pavyzdžiui: Jeigu kas neranda ištraukos iš Šventojo Rašto, nurodančios smulkmenas kaip reikia platinti Tiesos literatūrą, tai Dievo Dvasia be žodžių duoda mums supratimą. Dievo Žodis turi pagrindines taisykles jo skelbimui ir mes turime elgtis pagal jas.

Dievo Apvaizdai turi būti pavaldus mūsų elgesys. Jeigu iš Žodžio ir Dvasios nesuvokiamė, kaip elgtis, skelbiant Dievo Žodį, kaip Dievui tinkami vaikai turime palaukti, kol Apvaizda nurodys kaip tą padaryti.

TIESA GALI BŪTI IŠAIŠKINTA KLAUSIMŲ PAGALBA

Dažnai atsakinėjant į klausimus tam tikri Tiesos dalykai pasidaro daug aiškesni tam, kuris atsako į klausimą nei tam, kuris klausia. Brolis Johnson'as turėjo atvejį Lenkijoje, kur buvo atėję keletas brolių į klausimų-atsakymų susirinkimą, kurie oponavo Tiesai. Jie paklausė: Jeigu Dievo patvarkymu apie Palapinę dykumoje buvo aptvaras iš 60 stulpų, tai ar jūs nejieškote klaidos Dievo tvarkoje, peikdamas Levitus, statančius tuos stulpus. Tuo momentu brolis neturėjo iš anksto apmąstyto atsakymo, nes tokio požiūrio nesvarstė. Tačiau Viešpats davė jam supratimą ir jis galėjo paaiškinti, kad tos Levitų grupės dar nebuvę stulpais, bet medžiais, kurie buvo ruošiami stulpams ir reikia juos prieš tai nugenerēti, nuskusti, aptašyti, obliuoti ir t.t., kad taip paruošti juos į tas vietas. Todėl galimybė juos pastatyti, kaip simbolinius stulpus, nepateisina jų kladą elgesyje, jų ugdymo metu.

Mes turime skelbti Dievo Žodį dėl to, kad jis yra ta jėga, kuri padeda mums ištverti visus išbandymus (nugenėjimus, aptašymus ir t.t.), kurie mums ateina. Jégą mes gauname iš Žodžio, kuris padeda mums išsiugdyti malones, ir kuris mums padeda atlaikyti visas ugningas priešininko strėles. Galų gale tai mums duos išlaisvinimą, nes tame yra Dievo jėga, išgelbstinti kiekvieną, kuris tiki. Dievo Žodis pasako mums ką daryti ir kaip daryti. Jis duoda mums jėgos daryti tai kas tinkama, kai mes nežinome ir esame pasimetę.

KAIP SKELBTI

Kaip mes turime skelbti Dievo Žodį? Mūsų tekstas sako: "veik laiku". Graikiškas žodis ephistemi^{3*} reiškia: stovintis už, užémęs po-

ziciją, yra pasiruošęs. Lietuviškuose vertimuose mes turime: "veik laiku" [Č.K.], "prisistatyk laiku" [A.J.], "nesiliauk" [J.J.S.], "pasiruošęs" [A.V.]. Brolis Johnson'as siūlo vietoje žodžio "instant", žodį "intent" (anglų k. vertime), kuris reiškia "pilnas ryžto" (ryžtingai, atkakliai siekiąs - Skelbk Žodį, ryžtingai^[A.J.2] laiku ir ne-laiku). Šis apibūdinimas stipriau nurodo minčies aiškų suformulavimą užplanuotam tikslui, sukonzentratavimui ir t.t. Nesiliauti, testi toliau. Tokia yra teksto mintis.

Daugelis gieda: "Tark žodį apie Jėzų, ko lauki, ko bijai", tačiau ryžtingai neskelbia Dievo Žodžio. Uolūs būna tik trumpam laikui, bet Apaštalas mums primena: "Uolumu nebūkite tingūs, visuomet būkite Dvasios uždegti, tarnaukite Viešpačiui" (Rom 12:11 [A.J.]). Mums reikia paklusti Žodžiui, būti pasiruošusiems ištverti įvairius išbandymus ir ne-palankumus.

Kai kurie Dievo šventieji buvo ryžtingais Dievo Žodžio skelbėjais ilgus metus. Polikarpas (Apaštalо Jono mokinys ir Smirnos laikotarpio Bažnyčios "žvaigždė") buvo vienas ankstyvosios Bažnyčios tėvų. Jis Žodį skelbė 85 metus, o savo ištikimybę Viešpačiui užtvirtino ant laužo. Kiti broliai skelbė Žodį po 50 metų ir daugiau.

Tačiau yra ir tokiai, kurie po kurio laiko pavargo nuo Dievo Žodžio skelbimo. Kartais jau po metų laiko leido kažkam arba kažkuo sulai-kyti save nuo ryžtingo skelbimo. Daugelis jų buvo savanoriški knygų platintojai, bendruomenes lankantys skelbėjai, literatūros beprocentiniai skolintojai, arba pasitarnaujantys kitose sferose. Pradėję šiuos Naujus Metus, paklausime savęs: Prie kurios skelbimo veiklos aš galėčiau prisiidėti? Ar aš leisiu, kad šetono dižiulės pastangos atimtų man drąsą? Argi leisiu šetonui pavergti mano kūną? Argi leisiu jam pasinaudoti mano - silpno žmogaus baime tam, kad sulaikytų mane skelbti Dievo Didžių Planą ir kad mano šviesa būtų paslėpta po indu?

"LAIKU IR NELAIKU"

Skelbti Žodį, reiškia padaryti jį žinomu ki-tiemis. Mes galime tą padaryti savo nuosavais

Verlejo pastabos

^{3*} - ἐπίστηθι (ἐφίστημι) [ephistemi] - pasiryžti, užpulti (Apd 17:5); atsistoti (artti, šalia), prisiartinti, būti pasiruošusiam. Lk 2:9,38; Lk 4:39; Lk 10:40; Lk 20:1; Lk 21:34; (Lk 24:4; Apd 4:1); Apd 6:12; (Apd 10:17; 11:11; 12:7); Apd 17:5; 22:13,(20); 23:11,27; (28:2); 1Tes 5:3; 2Tim 4:2; 2Tim 4:6.

žodžiais, kitų žodžiais - kaip literatūros platinotojai, ir padėdami kitiems skelbti tokiais būdais.

Mes darome tą laiku ir nelaiku, tačiau kitiems visuomet tinkamu laiku, nekreipiant dėmesio ar mums patiems tai būtų laiku ar nelaiku. Dėl mums patogaus laiko neturi būti atsižvelgiant, jei laikas patogus kitiems.

EVANGELIJOS PAGAL LUKĄ (10:5,6) TYRINĖJIMAS

Labai geras ir pamokantis tekstas kaip reikėtų skelbti yra užrašytas Lk 10:5,6 : “**I kuriuos tik namus užeisite, pirmiausia tarkite: 'Ramybė šiems namams!'** Ir jei ten gyvens ramybės sūnus, jūsų ramybė nužengs ant jo, o jei ne, - sugriš pas jus” (Lk 10:5,6 [Č.K.]). Kada mūsų Viešpats išsiuntė septyniasdešimt (Lk 10:1) skelbti Evangeliją, Jis davė jiems nurodymus. Siuntė juos be specialaus paruošimo, be pinigų, be puošnių drabužių (Lk 10:3,4). Jiems reikėjo surasti Izraelitų tarpe “Tikrus Izraelitus”, kurie turėtų dvasines ausis išgirsti Dievo Žinią. Tokie mielai priimtų juos nemokamai. Šiuo požiūriu Rytų kraštai šiek tiek skiriasi nuo Vakarų. Vaišingumas, kaip draugiškas privalumas, yra daugiau būdingas Rytų tautoms nei Europos ar Amerikos tautoms.

Tas be abejo buvo būdinga ir Palestinai Jėzaus laikais. Kada septyniasdešimt sugrijo, mūsų Viešpats paklausė jų ar jiems ko nors nestigo. Jie atsakė, kad nieko. Jėzus buvo nurodės jiems, kad jų skelbimas turi būti namuose - ne viešas gatvėse ar aikštėse. Mokiniai turėjo eiti iš miesto į miestą, ieškodami vertų klausytojų kiekvienoje vietoje, kur tik jie apsilankė. Kada jie ateidavo į namus, pirmiausia turėjo pasakyti: “**Ramybė šiems namams!**” Jeigu jie buvo malonai priimti į tuos namus ateidavo ramybė. O jeigu ne, ramybė grždavo pas juos, ji nepasilikdavo tuose namuose. Taip, kaip jau buvo užsiminta anksčiau šiame straipsnyje, Viešpaties pasekėjai buvo Šventosios Dvasios vedami, kad susitiktų su “ramybės sūnumis”.

Tokia pasisveikinimo forma mums skamba neįprastai, nes tai ne Vakarų paprotys taip sveikintis. Tačiau Izraelyje taip sveikintis yra gerai ir ne tik namuose, bet ir gatvėje ar kelyje. Žmonės pasako vienas kitam: “Šalom” - ramyb-

bė tebūna jums ši rytą. Beveik kiekvienas sveikinasi tokiu būdu.

Brolis Bussell'is pasakojo savo įspūdžius iš pirmos kelionės į Palestiną 1892 m. Jo gidas buvo gerai žinomu toje šalyje, nes kai jie eido gatve, žmonės kreipdavosi į jį arabų kalba, o jis atsakydavo. Br. Russell'is po to paklausė jo: “Ką jie jums sako?”. Jis paaiškino, kad jie sako: “Ramybė tebūna jums”, arba “Dievo palaiminimas tebūna su jumis”. Brolis Russell'is buvo nustebės, kad žmonės čia taip malonai sveikinasi ir pastebėjo, kad jis ir gidas einant gatve buvo nuolat sveikinami.

BŪK DRAUGIŠKAS

Brolis Johnson'as mums dažnai cituodavo Saliamono žodžius: “**Kas nori turėti draugą, turi pats būti draugiškas**” (Pat 18:24 [K.B.]). Mes turime kažką panašaus savo pasisveikini-muose: “*Gerą dieną*”, arba “*Kaip laikotės?*”, arba “*Linkime jums geros dienos*” ir t.t. Šito-kios frazės išreiškia beveik tokius pat jausmus. Jézaus mokinių atveju, jų pasisveikinimas buvo išbandomas, patikrinantis žmones, kai jie éjo iš vienų namų į kitus per Izraelio miestus. Jeigu juos gerai priimdavo, jie apsistodavo tuo-se namuose arba su tais, kurie juos nuoširdžiai pasveikindavo, ir nepereidavo iš vienų namų į kitus tame mieste. Jeigu gyventojai nesidomédavo jais arba jų skelbimu, jie keliaudavo toliau. Jeigu tokiu būdu peréję visą miestą neradavo nei vieno malonai besisveikinančio su jais, nei vieno išklausančio juos skelbiant, kad Dievo Karalystė yra arti, jie palikdavo tą vietovę, simboliškai nupurtydami to miesto dulkes nuo kojų. Jeigu žmonės jiems sakydavo: “*Papasakokite mums apie tai*”, jie įeidavo ir papasakodavo jiems apie Jėzų, apie Jo Garbingas pareigas, Jo stebuklus ir t.t. Perteikę žinias ir palikdami ramybę toje šeimoje, patys skubėdavo toliau į kelionę.

Šiandien salygos yra visai kitokios. Jeigu sektume anų laikų mokinių metodu, nepasiek-tume Karalystės skelbimo tikslą. Mums dabar yra daug geriau skleisti Tiesą per knygas, brošiūras, periodinius leidinius ir t.t. Tokiu būdu mes tikimės ne tik sudominti žmones Tiesa, bet ir įtvirtinti ją jų protuose. Dabar mes galime skelbti Karalystės žinią plačiau negu tai buvo įmanoma mūsų Viešpaties Pirmojo Atėjimo dienomis. Tais laikais Karalystės žinią buvo

galima įtvirtinti tik nedaugeliui. Dabar gi artėja tas laikas, kai Karalystės žinia turi pasiekti kiekvieną žmogų. Tiesa bus įtvirtinama vis diđeančia galia ir garbe visoje žemėje. Tačiau ir dabar mes nešame ramybės žinią ir toje pačioje dvasioje, kaip tai darė pirmieji mokiniai.

DIEVO PASIUNTINIŲ PRIDERAMAS ELGESYS

Mes skelbiame linksmą žinią - Evangeliją, "Džiaugsmą, kuris bus visiems žmonėms", "Atsteigimo laikus", kurie ateis visiems. Todėl skelbimo elementu negali būti vien Dievo bausmės, didžiojo sielvarto skelbimas. Vargo laikas, jeigu jau kalbėti apie jį, gali būti pamintas tik kaip valdymo pasikeitimo priežastis, dėl to, kad pasaulis nepasiruošės Karalystei ir Jos palaimoms.

Kadangi mes vykdome skelbimą, tai turime nepamiršti, jog mes esame taikdariai, o ne kokie nesantaikos ir kivirčų skleidėjai. Kai kurie iš mūsų gali būti palaikytais tokiais, jeigu nebūsime rūpestingi ir nežiūrėsime kaip mes skelbiame. Mes stengiamės kiek tiktais įmanoma paremti taiką, pasakoti žmonėms apie Dievo meilę, pasigailėjimą, Jo gerumą. Jeigu mes tai darysime su meile, mes surasime ir pasiekisime tuos, kurie yra nuoširdūs ir trokšta Tiesos.

Jeigu mes esame išmintingi, tai atkreipsime dėmesį į ypatingus šios Naujienos bruožus. Ši Naujiena yra apie taiką ir gerą valią. Žmonėms ji nurodo teisingą kryptį. Dabartiniu metu ji skirta ne "kiauliškiems" (Mt 7:6), ne barnius mēgstantiems, ne savanaudiškiems, ne piktiesiems. Naujiena ši skirta paklusniesiems, doros širdies žmonėms. Kuomet kas nors atsisako klausyti mūsų skelbiamos Naujienos, mes neturime parodyti priešikumo, ar piktumo. Neturėtume sakyti: "Kurią nors dieną jūs gailėsite, kad neklausėte manęs!". Tai ne mūsų reikalas. Šitai buvo ypač pabrėžta mūsų Mokytojo, kai Jis buvo užgauliojamas, Jis neatsakė tuo pačiu. Mes sekame Jo pavyzdžiu šitame dalyke.

Kai kas galėtų pasakyti: Bet argi mūsų Viešpats ne griežtai kalbėjo, kada prieštaravo Teisės žinovams ir fariziejams bei Įstatymo daktarams? Argi Jis nevadino jų veidmainiais, pabaltintais antkapiais ir angimis? Tai tiesa, bet mes privalome prisiminti, kad mūsų Viešpats turėjo kompetenciją ir įgaliojimus, ko mes neturime. Be to, Jis buvo tobulas, žinojo kas buvo žmoguje, todėl negalėjo padaryti klaidų dėl

kiekvieno Jam prieštaraujančio širdies stovio. Mes to negalime. Ir dar, kada Jėzus kalbėjo tuos žodžius, Jis juos taikė žmonių klasei, bet ne individualiai kam nors.

Kada būsime paskelbę Viešpaties žinią ištikimai, mes jausime, kad atlikome savo pareigą, o rezultatą palikime Viešpačiui. Tiesa yra aštrus kalavijas ir padarys reikalingą darbą. Taip pat Tiesa yra pasipriešinimo priežastis ir iššaukia opoziciją ten kur ji galėtų atsirasti. Tai atsitinka ir be jokio šiurkštumo ar nemalonaus žodžio, kuriu iš mūsų pusės taip pat neturi būti. Visi, su kuo mes bendrausime, turėtų pastebėti mūsų dvasios švelnumą, kantrumą, nors ir stengtusi mus provokuoti. Kad atpažintų mus jog mes iš tikrujų buvome "kartu su Jėzumi" (Apd 4:13) ir mokémės iš Jo.

Tame darbe "Dievo ramybė, pranokstanti visokį supratimą, saugos jūsų širdis ir minčis Kristuje Jėzuje" (Fil 4:7 [K.B.]). Saugos kiekvieną, kuris atstovaus Viešpatį ir Jo žinią ir šventojoj įtaka bus su kiekvienu patarnaujančiu, su kiekvienu žodžiu, pasakytu Ramybės Kunigaikščio vardu. "Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo vaikais" (Mt 5:9 [K.B.]). Taip mūsų Mokytojas apibendrino Dievo Žodžio skelbėjus, pabrėždamas, kad tokie bus palaiminti.

Apaštalas Povilas taip pat ragina: "Kiek įmanoma ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikingai su visais žmonėmis" (Rom 12:18 [K.B.]). Sunkiai įmanoma gyventi taikoje su visais ir tuo pat metu būti ištiki-mais teisingumo principams, tačiau taikinguo dvasia ir ramybė turi būti išsaugota jei atstovaujame Viešpatį.

Prieš įeinant į namus ar namų aplinką, minytysse turime būti pasiruošę daryti gerą, atnešti palaimą. Turėtume įtakoti ramybės ir džiaugsmo dvasinį pakilimą, o ne vien įkyriai skelbdami. Jeigu esame Viešpaties tarnai, atsisakykime į kitus žiūrėti iš aukšto, su panieka, o jeigu kiti į mus taip žiūrėtų, atsiprašykime, tai būtų simboliškas dulkių nusivalymas nuo savo kojų. Skubékime ieškoti tų, kurių širdys alkssta Dievo Žodžio Malonės. Jeigu Dievo Žodžio Tiesos teisingai ir maloniai perteiktos, bet jų atsisakoma, Dangiškasis Tėvas nenori, kad būtų pažeistos mandagumo bei elgesio taisylės, primetant Tiesą tiems, kurie jos neverrina. Mūsų Viešpats parodė mums tinkamą pavyzdį tam atvejui.

ELGETAVIMAS DĒL VIEŠPATIES NELEISTAS

Jėzaus mokiniai, kurie buvo išsiųsti skelbtį Karalystės žinią, nevaikštinėjo iš namų į namus elgetaudami, kad gautų pavalgyti ar nakvynę, lyg kokie klajokliai. Jie pasitikėjo Viešpačiu, kuris leido jiems sutikti tokius žmones, kurie juos priimdavo. Mokiniai tikėjo, kad juos priėmusieji gaus palaimą, atlygi nuo Viešpaties, proporcingą jų trumo pobūvio kainai. Šio svingumo jie nelaikė išmalda, nes atstovaudami Viešpatį, jie davė žymiai didesnę palaimą, negu patys gavo, o be to **“darbininkas vertas savo užmokesčio”** (Lk 10:7 [K.B.]), savo išlaikymo.

Šitokia taisyklė buvo taikyta ne tik namams, bet ir miestui. Mokiniai neturėjo būti išrankūs, bet priimti tokį svetingumą, koks buvo jiems pasiūlytas, o jeigu jo iš viso nebuvo, tuomet jie palikdavo miestą ir eidavo ten, kur juos priimdavo, ir jų skelbimo prideramai klausydavosi. Viešpaties tarnai bet kokia prasme negali būti elgetautojais Viešpačiui.

Iš pirmo žvilgsnio atrodytų, kad eilutė iš Lk 10:9 turėtų būti taikoma Žydų Amžiaus Pjūčiai, tačiau ne tik tam Amžiui. Mes žinome, kad yra ir dvasinės ligos, ne vien kūno nusilpimai. Šių dienų Viešpaties pasiuntiniai neturėtų manyti, kad jų užduotis - gydyti ligas. Eilutė iš Lk 10:9 taikoma platesne prasme, reikia atverti “aklas” akis, atkimšti “kurčias” ausis, padėti dvasiškai nusilpusiems, užpilti Gilead balzamo ant užgautų ir suluosintų širdžių. Kaip tuomet, taip ir dabar, yra aktualu skelbtai, kad: **“Dievo Karalystė jau prisiartino!”** (Lk 10:11 [Č.K.]). Šis skelbimas nebuvo aktualus Evangelijos Amžiaus bėgyje, bet Žydų Amžiaus Pjūtyje ir dabar, Evangelijos Amžiaus Pjūtyje, tai yra, baigiantis šiemis abiems Amžiams, Dievo Karalystės įsteigimo žemėje skelbimas yra tinkamu laiku.

TIESOS ŽINIA DARO ATSKYRIMĄ

Mes artėjame prie pabaigos to laiko, kurį Dievas paskyrė Dvasinio Izraelio surinkimui. Šių dienų kreipinys **“Žiūrėkite! Karalius jau tarpdury!”** yra pačiu tinkamiausiu laiku, lygiai, kaip ir tose dienose, kuomet mūsų Viešpats vaikščiojo iš miesto į miestą, Izraelyje, skelbdamas pakvietimą į naują, ypatingą malonės laikotarpi, tampant bendrapaveldėtojais Kara-

lystėje su Juo. Miestams, kurie Jo pakvietimo nepriėmė, Jis pareiškė: **“Iš tiesų sakau jums: Sodomos ir Gomoros žemei bus lengviau teismo dieną negu tokiam miestui”** (Mt 10:15 [K.B.]). Iš to mes galime spręsti, kad taip bus ir tiems, kurie dabar nenori klausyti Karalystės žinios. Tie, kurie buvo supažindinti su Tiesos žinia, bet atsuko “kurčią” ausi, nors pripažino save esant Kristaus pasekėjais ir galimas dalykas net mokė žmones Jo vardu, ateinančiame Amžiuje turės mažiau palankias sąlygas, negu pagony, niekada negirdėjė Dievo Karalystės Evangelijos žinios.

Pagonys iš tikrujų galės greičiau suprasti Karalystės sąlygas ir reikalavimus. Jie bus labiau pasiruošę, gaus mažiau rykščių, negu tie, kurių širdys yra buvusios daugiau ar mažiau užkietėjusios, dėl nusidėjimo prieš Šviesą ir dėl atsisakymo klausytis ir teisingai pasverti girdėtus paliudijimus, kuriuos jiems pateikė Viešpaties pasiuntiniai.

Kai kurie šiame gyvenime turėję aukštas pareigas žydu ar krikščionybės sistemoje, bus labai pažeminti ateinančiame amžiuje, kada Kristaus Karalystėje teisingumas bus vykdomas kitu principu. **“Teisingumas - Mano svambalas, teismas - Man gulščiukas. Nušluos ledų kruša melo prieglaudą, išplaus vandens slėptuvę”** (Iz 28:17 [A.R.]), nes tuomet visas blogis ir apgavystės, dabar praktikuojamos, bus parodytos ir sunaikintos. Daug reikės kirčių, kuriuos kai kurie iš jų gaus, kol jų širdys taps nuolankios ir pradės paklusniai mokytis.

KELETAS REIKALINGŲ ISPĖJIMŲ

Būkime vertais brangios Tiesos atstovais. Vertai atstovaukime Tą, kurio vardą turime. Yra toks pavojuς, kad tie, kurie neilgai buvo siaurame kelyje, ir meilės, nuolankumo, švelnumo bei gailestingumo mokësi tik dalinai, aplankytuose namuose palieka nemalonią, nenaudingą įtaką. Po savęs gali palikti apkalbas, šmeižtą, blogas užuominas apie kitus. Žodžiuose ir elgesyje neparodo švelnumo, pakantumo ir t.t. Tokią įtaka, nors jie būtų dar tik kūdikiais Kristaus mokykloje, yra kūniška, labai kenksminga dvasiniams ugdymui savyje ir kituose, kenksminga ir tiems, kurie stengiasi vaikščioti teisingais keliais, Viešpaties nurodytais Jo Žodyje.

Yra labai svarbu, kad visi, kurie vadinasi Kristaus vardu, mokosi Jo mokykloje, gerai įsi-savintų didžiojo Mokytojo pamokas. Labai svarbu yra, kad mes, kurie esame padarę Sandorą su Viešpačiu, elgtumėmės vertai mūsų di-džiojo pašaukimo, ir netaptume gėdos dėme Tam, kurio reikalą atstovaujame. Tačiau, nėra tokų žmonių žemėje, kurie pilnai ir aiškiai atspindėtų Dievo Šventosios Dvasios vaisius ir malones, kaip tai turėtų daryti tie, kurie yra iš-vesti iš tamsos į nuostabią Viešpaties šviesą. Mes turime karštai trokšti savo kasdieninio gyvenimo pavyzdžiais ir kalba pašlovinti mūsų Viešpatį, parodant Jam savo dékingumą ir aukštą Jo gerumo mums įvertinimą.

Mes turime skelbtį Dievo Žodį pasiaukojančiai. Ar lengva tai daryti, ar sunku, tačiau bū-kime pilni ryžto skelbtį Žodį. Labai dažnai mes skelbiame palankiomis aplinkybėmis, bet dažnai ir sunkiomis, varginančiomis sąlygomis. Kai kurie skelbia tol, kol niekas jų neužgauliaja ir nejuodinamas jų geras vardas. Tokiems verta prisiminti, kad Viešpats nebijojo pažeminimo, "bet apiplėšė save ir esybe tapo tar-nu ir panašus į žmones" (Fil 2:7 [K.B.]). Jis buvo pasiruošęs paaukoti aukštą pareigas ir kitų gerą nuomonę apie save Tiesos labui.

Kiti skelbia Dievo Žodį tol, kol niekas nesudrumšcia jų šeimos ramybės. Tokiems verta pri-siminti mūsų Viešpaties Žodį: "Nemanykite, būk Aš atėjės ramybės atnešti žemén; ne ramybės atnešti Aš atėjau, bet kalavijo. Nes Aš atėjau sukelti žmogaus prieš jo té-vą, dukters prieš jos motiną ir marčios prieš jos uošvę, ir žmogaus namiškiai bus jo neprieteliai. Kas myli tévą ar motiną labiau ne kaip mane, tas manęs nevertas; ir kas myli sūnų ar dukterį labiau ne kaip

mane, tas manęs nevertas" (Mt 10:34-37 [J.S.]).

Pagaliau yra tokie, kurie skelbia Dievo Žodį tol, kol kas nors primena jų piniginę. To-kiems Viešpats sako: "Nekraukite sau turtų žemėje, kur kandys ir rūdys éda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Bet kraukite sau turtus danguje, kur nei kandys, nei rūdys neéda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo turtas, ten ir tavo širdis" (Mt 6:19-21 [K.B.]).

SKELBK TAKTIŠKAI, MALONIAI

Dievo Žodį mes turime skelbtį taktiškai. Skelbiant turime būti išmintingi, atsargūs, ne-pagyrūnai, gerai pasirenkantys skelbimo būdą. Žinome, kad pardavėjai yra apmokomi kaip prekiauti savo prekémis. Mes esame Dievo Tiesos propaguotojais. Nereikėtų puldinéti išankstinį nusistatymą apie ką nors turinčius žmones. Nereikėtų jiems duoti per stiprų val-gį. Yra naudinga, jei taip įmanoma priartėti prie jų denominacijos pagrindinės doktrinos. Geriausiai yra pačioje pradžioje nebandyti sut-

riuškinti jų klai-dū, bet maloniai perteikti Tiesą, parodant jos kil-numą, ypač kada kalbame su tikin-ciais, pabréžiant požiūrių suderi-namumą labiau

negu mūsų skirtumus (Mano, rugpjūčio 20d.).

Mieli broliai, ieškokime malonės iš aukšto, kad galėtume skelbtį Dievo Žodį taktiškai, su pasišventimu, bei ištvermingai. Taip darydami mes atnešime garbę mūsų Dangiškam Tévui ir mūsų Viešpačiui Jézui. Ugdykime sugerbėjimus platesnės apimties tarnystei Dievo Karalystėje, būdami Kristaus pasekėjais.

Dievas tepalaimina mūsų pastangas skel-biant Tiesą 1997 metais.

PT Nr.667

ATPERKAMOJI AUKA UŽ MUS

"...Jis nešé daugelio nuodėmes..."

(Iz 53:12 [K.B.])

MŪSŲ Sutvérėjas apreškia puikius savo esybės ir charakterio bruožus per Šven-

tąjį Raštą, pradedant nuo Pradžios knygos. Iš Biblijos supratome Jo tikslą ir visos žmonijos

gelbėjimo planą nuo prakeikimo-nuodėmės ir mirties, kuris pasiekė visus dėl mūsų tévo Adomo nepaklusnumo nuodėmės.

Pradžios knygoje aprašoma, kad “**pirmasis žmogus Adomas**” (1Kor 15:45 [K.B.]) buvo sukurtas pagal Dievo “**atvaizdą ir panašumą**”, tame tobulame stovyje buvo bandomas ir išbandymo Adomas neišlaikė. Jam buvo paskelbtas mirties nuosprendis, bet vis dėlto Dievas Jo neapleido, nes pabaigoje sugrąžins Adomui ir jo ainijai pirmykštį stovį, parūpindamas Išgelbėtoją, kuris gims iš moters (Pr 3:15; Gal 4:4). Šią mintį patvirtina visa Biblia - Dievo Žodis.

Reikalinga Atpirkéjo mirtis, kaip auka už nuodėmę, kaip pridengiantis Jézaus teisingumas už nuodėmę, kas pavaizduota odiniai rūbais, kuriuos “**Dievas padarė Adomui ir jo žmonai**” (Pr 3:21 [K.B.]).

Atpirkéjo mirtis pavaizduota veiksmu, kada “**Viešpats maloniai pažvelgė į Abelį ir jo atnašą**” (Pr 4:4 [A.R.]), pavaizduota kai Abraomas “**surišo savo sūnų Izaoką ir paguldė jį virš malkų ant aukuro**” (Pr 22:9 [A.R.]). Atpirkéjo mirtis buvo taip pat pavaizduota ir įvairiose aukose, aukotose per visą Žydų Amžių pagal Įstatymą, ko dėka Patriarchai galėjo artėti prie Dievo.

Pranašai, nors nesuprato gilių savo pranašysčių minčių, bet Dievo įkvėpti rašė, kad “**VIEŠPATS uždėjo ant Jo kaltę mūsų visų**” (Iz 53:6 [A.R.]), o ne ant žemesnių sutvėrimų. Todėl regėjimuose jie matė Atpirkęją, žmonijos Išlaisvintoją, bet kuris buvo “**Kaip avinėlis, vedamas pjauti**” (Iz 53:7 [K.B.]), “**buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų**” (Iz 53:5 [A.R.]). “**Bausmė dėl mūsų ramybės krito ant Jo; Jo žaizdomis esame išgydyti**” (Iz 53:5 [K.B.]). Mus tikino, kad “**Jis paniekintas ir žmonių atmestas, skausmu vyras, negalią pažinęs; mes slėpēme nuo Jo savo veidus, Jis buvo paniekintas, ir mes Jį nieku laikėme**” (Iz 53:3 [K.B.]). “**Tačiau Jis mūsų negalias prisiémė... VIEŠPATS uždėjo ant Jo kaltę mūsų visų**” (Iz 53:4,6 [A.R.]).

Pranašai išpranašavo kur Jézus užgims (Mch 5:2) ir kada numirs, “**bet ne dėl savęs**” (Dan 9:26 [K.B.]). Jie pranašavo, kad nors ir mirs, bus palaidotas ir trečią dieną prisikels iš kapo (mirties stovio), nes “**Jis neliksias mirusiųjų buveinėje ir Jo Kūnas nesupūsiąs**” (Apd

2:31 [Č.K.]; Kun 23:10,11; Mt 12:40; 16:21; 17:22, 23; Ps 16:10 [A.R.]; Apd 26:23; 1Kor 15:20)

Pagal Danielio pranašystę 9:23-27 kūniškam Izraeliui Dievas numatė 70 savaičių ypatingos malonės. 69 savaitės ($7+60+2=69$) arba 483 simbolinės dienos, t.y. 483 metai (“diena už metus” Ez 4:6) nuo įsakymo Jezuralės atstatymo (455 m.pr.Kr.) iki Mesijaus - Pateptojo vado.

Mūsų eros 29 metų rudenį, Jézus iš Nazareto, taip, kaip buvo pranašauta Ps 40:7-9 (sulyginti su Žyd 10:1-10) vietoje gyvulėlių - simbolinių sudeginimo aukų, nes “**negalimas dalykas, kad jaučių ir ožių kraujas galėtų nuimti nuodėmes**” (Žyd 10:4 [A.J.]), pilnai pasišventė Dievui, parodydamas tai vandens krikštu, tada “**Dievas Jি patepē Šventaja Dvasia ir jėga**” (Apd 10:38 [A.J.]). Jis taip pat išgirdo ir balsą iš dangaus: “**Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gériuosi**” (Mt 3:17 [K.B.]).

Tai įvyko praėjus 7+62 savaitėm nuo įsakymo atstatyti Jeruzalę (Dan 9:25 [K.B.]), kai prasidėjo 70-oji ypatingos malonės savaitė (Dan 9:27). Savaitės viduryje ($7:2=3,5$ metų) sustabdytas aukų aukojimą (jas pakeičiant savo mirtimi - “**Pateptasis bus nužudytas**” (Dan 9:26). “**Prievarta ir teismu Jis buvo pašalintas ir kas nebūtų galvojės apie Jo likimą? Kada Jis buvo atskirtas nuo gyvybės krašto ir pasmerktas mirti už mano tautos nuodėmę**” (Iz 53:8 [A.R.]). “**Pateptasis buvo nužudytas**” “**savaitės vidury**”, t.y. praėjus 3,5 metų po Jo pasišventimo 29 m. rudenį. Jézus buvo nukryžiuotas 33 m. balandžio 3 (skaičiuota pagal saulės užtemimą mirties momentu). Tuo metu buvo žydų Velykų šventė (Pascha). Jézus tada įsteigė Jo mirties prisiminimo šventę, kaip “**Dievo Avinėlio, kuris nainina pasaulio nuodėmę**” (Jn 1:29,36; Mt 26:29).

Septyniasdešimtos simbolinės savaitės antroji pusė (nuo 33 m. pavasario iki 36 m. rudenės), žadėta “**Sandoros savaitė**” buvo taikoma išimtinai žydams “**Izraelio likučiui**”, “**Izraelio Šventojo**” (Iz 10:20-23 [A.R.]; Rom 9:27,28, 29). Evangelijos skelbimas pagonims prasidėjo nuo Kornelijaus ir jo namiškių, bet ne ankščiau, kol užsibaigė septyniasdešimtoji Sandoros savaitė Izraeliui, t.y. 36 m.

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

DOVYDAS SUSKAIČIAVO ŽMONES

Klausimas: Kuo Dovydas nusidėjo, kai suskaičiavo Izraelio žmones? Kodėl Mozė, kuris taip pat suskaičiavo Izraelio žmones, nenusidėjo Dievui?

Atsakymas: Surašymas, kurį darė Mozė, buvo Dievo įsakytas, ir buvo daromas kitu tikslu nei Dovskydo.

Mozė suraše izraelitus, kaip Viešpats buvo jam nurodės: "VIEŠPATS kalbėjo Mozei: "Kai darysi izraeliečių surašymą, kiekvienas, įrašomas į sąrašą, turės mokėti VIEŠPAČIUI išpirkimo mokesčių už savo gyvastį, kad būtų išvengta bet kokios rykštės tarp surašomujų. Štai ką kiekvienas, įrašytas į sąrašus, turės mokėti: pusę šekelio pagal šventovės šekelio vertę - šekelis turi dvidešimt gerų. Šis pusės šekelio mokesčis yra atnaša VIEŠPAČIUI. Kiekvienas, kuris yra įrašomas į sąrašą, dvidešimties metų ar vyresnis, duos VIEŠPATIES atnašą. Turtinges neduos daugiau, o vargšas neduos mažiau negu pusę šekelio, kai atnešite šią VIEŠPATIES atnašą išpirkti savo gyvasčiai. Paimsi šiuos permaldavimo pinigus iš izraeliečių ir paskirsi juos Susitikimo palapinės reikalams. Tai tarnaus izraeliečiams VIEŠPATIES akivaizdoje kaip priminimas išpirkimo, duoto už jūsų gyvastį" (Iš 30:11-16 [A.R.]).

Izraelyje kiekvienas vyras sulaukęs dvidešimties metų, jei buvo tinkamas, buvo šaukiamas karinei tarnybai. Viešpats paliepė: "Tu ir Aaronas surašysite pagal jų gretas visus dvidešimties metų ir vyresnius Izraelio vyrus, tinkamus karinei tarnybai" (Sk 1:3 [A.R.]). Mokesčio pinigai buvo panaudoti Susitikimo palapinės reikalams. Apie tai skaitome: "Sidabro kiekis, surinktas bendrijos surašymo metu, buvo tūkstantis septyni šimtai septyniasdešimt penki šekeliai, pagal šventovės šekelio vertę - viena beka nuo galvos (tai yra pusė šekelio, pagal šventovės šekelio vertę) kiekvieno, įrašyto į sąrašą ir turinčio dvidešimt metų arba vyresnio, - šešių šimtų trijų tūkstančių penkių šimtų ir penkiasdešimt vyrų. Šimtinė sidabro talen-

tų buvo sunaudota nuliedinti pastovus šventovei ir pastovus užuolaidai, - šimtas pastovų iš šimtinės talentų, po talentą kiekvienam pastovui. Iš tūkstančio septynių šimtų septyniasdešimt penkių šekelių jis padirbo kablius stulpams, aptraukė jų viršunes ir padarė jiems sankabas" (Iš 38:25-28 [A.R.]).

Atnkreipkime dėmesį, jog surašymas buvo daromas anksčiau, negu surašymo metu surinktas sidabras buvo sunaudotas Susitikimo palapinės statybai, o vyrai į karą tarnybą buvo pašaukti tik po mėnesio, kai Susitikimo palapinės statyba buvo baigta. Palyginkime: "Taigi antroji metų pirmajį mėnesį, pirmają mėnesio dieną, buvo pastatyta Padangtė" (Iš 40:17 [A.R.]). "Antrojo mėnesio pirmają dieną surinko visą bendriją. Tada (izraeliečiai) buvo surašyti pagal savo protėvių namų klanus, ir įrašant dvidešimties metų, vyresnius vyrus vardais. Kaip VIEŠPATS buvo Mozė įsakės, taip jis suraše juos Sinajaus dykumoje" (Sk 1:18,19 [A.R.]).

Tą patį, surašytų karių skaičių, nurodo dvi Šventojo Rašto vietas. Skaitome: "...Tinkamų karinei tarnybai - jų iš viso, - buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt" (Sk 1:46 [A.R.]) ir jau cituota vieta iš Iš 38:26.

Praėjus Dievo bausmei buvo liepta vėl surašyti: "Po maro VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir kunigo Aarono sūnui Eleazarui: "Surašykite visą izraeliečių bendriją nuo dvidešimties metų ir vyresnius, pagal jų protėvių namus, - visus tinkamus karinei tarnybai Izraelyje" (Sk 25:19; 26:1,2 [A.R.]). Šio surašymo metu sąrašas šiek tiek sutrumpėjo. Skaitome: "Įtrauktųjų į sąrašą izraeliečių skaičius buvo šeši šimtai ir vienas tūkstantis septyni šimtai trisdešimt" (Sk 26:51 [A.R.]). Mozė vykdė Dievo paliepimą, todėl surašydamas izraelitus nenusidėjo.

Karalius Dovydas darė surašymą kitu tikslu. Dievas nebuvo liepęs to daryti. Dovskydas neapklauso jokiems perspėjimams. Skaitome: "Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir pakurstė Dovy-

dą suskaičiuoti Izraelio žmones... VIEŠPATS vėl supyko ant Izraelio. Jis paskatino Dovydą prieš izraeliečius, tardamas: "Eik ir suskaityk Izraelio ir Judo žmones" (1Kr 21:1; 2Sam 24:1 [A.R.]). Kariuomenės vadas Joabas karaliaus Dovydo įsakyme įžvelgė negerą tikslą ir įspėjo karalių: "Tepadaugina VIEŠPATS savo tautos skaičių šimtriopai! Mano viešpatie karaliau, argi nėra jie visi mano valdovo pavaldiniai? Kam gi to reikia mano viešpačiui? Kodėl jis turėtų užtraukti Izraeliui kaltę? Tačiau karaliaus įsakymas Joabui nusvérė" (1Kr 21:3,4 [A.R.]).

Dievo pyktis ant Izraelio dėl bruzdėjimų prieš karalių Dovydą tapo priežastimi, jog ir Dovydas nusidėjo Dievui. Karalius tai suprato, nes apie tai skaitome: "Bet vėliau Dovydą apėmė širdgėla dėl to, kad jis buvo suskaičiavęs žmones. Dovydas kreipėsi į VIEŠPATĮ: "Tai darydamas, VIEŠPATIE sunkiai nusidėjau. Maldauju atleisk savo tarono kaltę, nes pasielgiau labai kvailai". Kitą rytą, Dovydui atsikėlus, VIEŠPATIES žodis atėjo..." (atėjo Dievo siūstas pranašas Gadas 2Sam 24:10,11 [A.R.]). Dievas leido Dovydui pasirinkti bausmę, bet jis paliko Viešpaties nuožiūrai, atsakydamas: "Man labai skaudu! Pulkime į VIEŠPATIES rankas, nes didis Jo gailestingumas; į žmonių rankas aš

nepulsiu. "VIEŠPATS tad siuntė Izraeliui marą nuo to ryto iki nustatytam laikui ir septyniasdešimt tūkstančių žmonių mirė" (2Sam 24:14,15 [A.R.]). Karalius Dovydas atgailavo sakydamas: "Žiūrėk, aš vienas esu kaltas, aš vienas nedorai pasielgiau! Bet šios avys, ką jos padarė? Maldauju, tekrinta tavo ranka ant manęs ir mano tėvo namų" (2Sam 24:17 [A.R.]).

Pagaliau Dievo bausmė izraelitams liovėsi. Be abejonės, atsiradės noras suskaityti žmones buvo kūniškas ir nuodėmingas. Kokiu tikslu tai pasireiškė, Šventasis Raštas nenurodo. Gal būt buvo noras įkurti kažkokią karinę organizaciją, kuri kažkuo prieštarautų Izraelio Teokratinei Konstitucijai. Gal būt norėta žinoti sau lojalių, o taip pat ir "pajegių imtis kalavijo" (1Kr 21:5 [A.R.]) vyru skaičių, kad žinotų savo karinę galią, o reikėjo pasitikėti Dievo Jahvės galinga galia. Atrodo, kad Dovydas siekė savo karalystės jėgos ir garbės kariuomenės skaitlingumu bei pasiruošimu mūšiui. Čia ir buvo Dovydo nuodėmė.

Izraelio tauta patyrė Dievo bausmę ne vien už Dovydo nuodėmę. Izraelitai taip pat buvo kalti už ankstesnį nepaklusnumą Dievo pateptam karaliui. Jie sukilo prieš karaliaus valdžią, tai Abisalomo ir Šebos organizuoti bruzdėjimai.

L.T.P. N.412 1990 m.

VĖLIAVOS PAGERBIMAS

Klausimas: Jungtinių Amerikos Valstijų piliečiai turi paprotį pagerbti vėliavą. Ar mes, būdami krikšcionimis turėtume susilaikyti nuo vėliavos pagerbimo, kaip tą pataria "Jehovos Liudytųjai"?

Atsakymas: "Jehovos Liudytųjai" moko, kad blogas dalykas gerbti vėliavą. Jie tvirtina, jog vėliava yra tolygi paveisklui ar drožiniui, o antrasis įsakymas draudžia juos gerbti, nes yra tas pats, kas ir garbinti (vert. past. antrasis įsakymas pagal Šventająjį Raštą, bet ne pagal Katalikų bažnyčios katechizmą). Mes manome ne taip. Vėliava tai nėra paveikslas. Tai ne kokio nors dievo paveikslas ir ne Jungtinių Amerikos Valstijų paveikslas, o valstijos, taip pat ne dievas. Vėliava yra Jungtinių Amerikos Valstijų valstybinis ženklas. Izraelitai pagal Dievo įsakymą turėjo būrių vėliavas arba ženk-

lus, kaip skaitome: "Izraelitai privalo ištiessti savo palapines aplink Sandoros palapinę pagal giminės eilę, kiekviena giminė su savo vėliava... - Izraelitai viską padarė taip, kaip Viešpats įsakė "Jie sustodavo ir žygiuodavo būriais, giminėmis ir šeimomis" (Sk 2:2-34 [K.B.]).

Jeigu vėliavos būtų laikomas paveikslais, Dievas niekada nebūtų leidęs, kad Izraelitai turėtų atskirų būrių ženklus - vėliavas, nes paveikslų, nei pieštų, nei drožtų, neleido garbinti.

Kiekviena valstybė verta pagarbos, nes įsteigta Dievo tvarka. Valstybė verta pagarbos už mums suteiktą gėrį. Vėliavos pagerbimą, nustatytą įstatymu ar tradicija, galime pripažinti. Dievo žmonės gali tą daryti su tinkama pagarba. Vėliavos pagerbimas ne religinė apeiga, bet kažkas panašaus į tai, kai džentelmenas nuke-

lia skrybėlę prieš damą, ir jei logiškai mąstome, to veiksmo negalime vertinti kaip religinės apeigos.

Jeigu vėliava būtų religiniu simboliu, nurodantį klaudingą religiją, tokios vėliavos pagerbimas Dievo akyse būtų blogiu. Jungtinių Amerikos Valstijų vėliava yra pasaulietinis dalykas, bet ne religinis simbolis. Antrasis iš Dešimties Dievo Įsakymų nedraudžia pagerbtį vėliavos.

Gaila, kad "Jehovos Liudytojai" užsitraukė neprotinę pasipiktinimą Viešpaties Tiesa ir Jo

žmonėmis. Užjaučiame juos dėl bereikalingų nemalonumų ir net kančių, užsitrauktų dėl savo fanatizmo, nes kenčia ne dėl teisingumo, o dėl klaidos, kuri iš tikro yra nepopuliari. "Bet jei kas kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tešlovina dėl to Dievą, tik tegul niekas iš jūsų nekenčia kaip žmogžudys, vagis, piktadarys ar įkyruolis, besikišas į kitų reikalus" (1Pt 4:16,15 [K.B.]).

L.T.P. 1996 Nr.449 PT' 95,58

TARNYBA KARIUOMENĖJE

Klausimas: Kaip turi elgtis Dievui pasišventęs žmogus, jeigu būtų pašauktas į kariuomenę karo arba revoliucijos metu?

Atsakymas: Esame patenkinti, kad toks klausimas mums užduotas taikos metu, nes tada atsakymas bus laikomas legaliu. Jeigu mums būtų užduotas toks klausimas karo arba revoliucijos metu, tuomet valstybės teisė atsakyti palaikytų nelegaliu, todėl negalėtume atsakyti taip, kaip tai darome dabar. Taikos metu galime į šį klausimą atsakyti sąžiningai ir nepažeidžiant valstybės civilinės teisės.

Patriotizmą Dievas pripažįsta geru bruožu. Dievas tai pripažino tada, kai Izraelitai dalyvavo karuose, gindami savo karaštą. Todėl visi, kurie nepasišventė Dievo tarnystei turi pareigą karo ar revoliucijos metu kviečiami savo krašto užsirašyti arba šaukiant į kariuomenę prisistatyti, kad aktyviai, su ginklu, dalyvautų krašto apsigynime, taip, kaip tai buvo privalu daryti Izraelitų vyrams karo arba revoliucijų metu. Tačiau, kaip Izraelyje kunigai ir levitai buvo laisvi nuo karo tarnybos, taip turi būti laisvi ir juos simbolizuojanys žmonės, t.y. Dievo tarnystei pasišventę žmonės. Epifanijos laikotarpiu Dievo tarnystei yra pasišventę trys Dievo žmonių klasės. Tai Mažosios Kaimenės klasė, Didžiosios Daugybės klasė ir Jaunujų Vertuvių klasė. Todėl šie turėtų būti laisvi nuo karinės tarnybos. Yra didelė laimė, kad mūsų valdžia (Jungtinių valstijų) visada legaliai pripažino Dievui pasišventusių teises, t.y. tų kurie nenori laužyti savo sąžinės įsitikinimų ir todėl atsisako su ginklu tarnauti kariuomenėje. Jie džiaugiasi, kad gali būti laisvi nuo tokios rūšies tarnybos, nors ne nuo visų rūšių tarnybos kariuomenėje. Pavyzdžiu i kariuomenės aprūpinimu maistu, rūbais ir kitose tarnybose, o taip pat

sanitariniuose būriuose. Nes, kaip Jėzus buvo siūstas Dangiškojo Tėvo, taip ir jie yra siunčiami Dangiškojo Tėvo: "Kaip Tu mane siuntei į pasaulį, taip ir Aš juos siunčiu į pasaulį" (Jn 17:18; 20:21 [A.J.2]) "Juk Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių gyvybių, bet išgelbēti" (Lk 9:56[K.B.]). Todėl netinka, kad Dievo siūsti žmonės naikintų kitų žmonių gyvybes, tačiau kitiems, kai jų vyriausybė įsako gintis yra nesmerktina. Jėzui pasišventę pasekėjai siunčiami tuo pačiu tikslu kaip ir Jėzus, ne naikinti žmonių gyvybių, bet jas išsaugoti. Todėl jie neturi naudoti ginklo žmonių gyvybių naikinimui. Jėzus vykdė Dievo Pasiuntinio pareigas žemėje. Dabar mes "Kristaus vietoje einame pasiuntinių pareigas, tarsi pats Dievas ragintų per mus. Kristaus vardu maldaujame: 'Susitaikinkite su Dievu!'" (2Kor 5:20 [Č.K.]). Todėl tos pačios pasiuntinio pareigos ir teisės, kurias turėjo Jėzus taikomos išimtinai tik Dievui pasišventusiems. Ši teisė netaikoma nepasišventusiems ir cituotos Švento Rašto vienos neatleidžia jų nuo turėjimo ir panaudojimo ginklo žmonių gyvybių naikinimui pagal valstybės įsakymą. Iš to aišku, kad Dievui pasišventusiems Kristaus pasekėjams draudžiama stoti į kariuomenę kovos tikslu. Bet jeigu būtų paimti į karinę tarnybą, tai Šventas Raštas draudžia dalyvauti aktyvioje kovoje karo ar revoliucijos metu. Jeigu prievara būtų paimti į kariuomenę, turi nuolankiai, kaip de-ra Dievui pasišventusiems, paprašyti, kad atleistų nuo militarinės tarnybos, nes yra Dievui pasišventę. Kristaus dvasioje, bet griežtai jie turi atsisakyti vykdyti tai, kas pagal teisę ar įstatymą padarytų juos kariškiais. Dievui pasišventę žmonės neturėtų vilkėti karinės uniformos. Kurie taip elgesi pirmojo pasaulinio karo me-

tu, buvo įvairiai kankinami. Tačiau tie, kurie šitaip įrodė, kad jie tikrai atsisako karinės tarnybos dėl savo sąžinės įsitikinimo, būdavo, kad tokį neimdavo į kariuomenę, bet jie buvo skriami kitoms svarbioms pareigoms ir valstybė iš to turėjo naudos. Todėl, jeigu atsisakoma Dievui pasišventusius žmones atleisti nuo karinės tarnybos, aktyvios kovos su ginklu, galima prašyti leisti tarnauti sanitariniuose būriuose, kur, būdami sanitaraus turės daug galimybų išsaugoti žmonių gyvybes. Jeigu jiems ir tai būtų atsakyta, gali paprašyti paskirti juos į tokią tarnybą, kur néra aktyvios ginkluotos kovos, pavyzdžiu i laidojimo būri arba aprūpini-

mo maistu, rūbais ar kitkuo kariuomenėje. Tas nuolaidas ir privilegijas, kurias patarėme prašyti, galėtų turėti ir Dievui pasišventę žmonės, kadangi tą turėjo žydų tautybės žmonės Lenkijoje 1933m. Valstybės, kurios vadinasi krikščioniškomis galėtų atsižvelgti bent tiek, kiek Lenkijos valstybė atsižvelgė į žydų tautybės žmones. Tačiau, jeigu viso to būtų atsakytą ir Dievo žmonės būtų verčiami dalyvauti mūšiuose, tuomet Dievo vardu tegul atsisako tai daryti. Geriau patirti pasekmes tokio atsiskymo, negu sulaužyti savo pasišventimo stovę prieš Dievą.

L.T.P.1933 Nr64 P'32,198;33,47

AR DIEVAS RŪPINASI ŽMONĖMIS?

Klausimas: Ar tikrai Dievas domisi žmonėmis?

Atsakymas: Taip, iš tikrujų labai domisi. „Juk Dievas taip mylėjo pasaulį, jog davė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, neprāžytų, bet turėtų amžiną gyvenimą“ (Jn 3:16 [A.J.2]). Apaštolas Povilas mums primena: “Mes todėl ir triūsiame bei kenčiame panieką, nes pasitikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinciųjų, Gelbėtojas” (1Tim 4:10 [K.B.]). Iki šiol Dievas ne visus išgelbėjo nuo mirties prakeikimo, nuodėmės, šio amžiaus blogio, nes dabar Jis daugiau rūpinasi tais, kurie tikėdami Jézumi Kristumi yra Jo vaikai. Dievas pasireiškia meile, “kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbēti ir ateitų į Tiesos pažinimą” (1Tim 2:4 [A.J.2]). Jėzus pažadėjo: “O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu pas save” (Jn 12:32 [A.J.2]).

Ar galime manyti, kad Dievui niekas nesvarbu: Žinoma ne! Iš Rašto žinome, kad Dangiskasis Tėvas leido savo viengimiui ir brangiausiam Sūnui kentėti ir numirti, tampant “kaip išpirka už visus” (1Tim 2:6 [A.J.2]), kaip “Dievo Avineliu, kuris atima pasaulio nuodėmę” (Jn 1:29 [A.J.2]). Dievas ypač rūpinasi pasauliu “nes nustatė dieną, kurią Jis teisingai teis pasaulį (mokys, auklės ir baus) per Vyrą (Jėzų), kurį Jis paskyrė. Jis tai garantavo visiems, prikeldamas Jį iš numirisiųjų” (Apd 17:31; Rom 5:12-21; 1Kor 15:21, 22 [A.J.2]).

Per Jėzų Dievas pažadins iš mirties stovio visą žmoniją. Dievo Karalystėje kurioje “visi,

kurie yra Kapuose, išgirs Jo balsą ir išeis tie, kurie darė gera, gyvenimo prisikėlimui; tie, kurie darė bloga, teismo prisikėlimui” (Jn 5:28,29 [A.J.]). Kiekvienam bus duota sąžiningai pasinaudotи galimybe amžinam gyvenimui gauti, tampant tobula žemiška esybe. Pranašas sako: “Kai Tavo teismai pasireiškia žemėje, pasaulio gyventojai pasimoko teisumo” (Iz 26:9 [K.B.]). “Ten eis keilias, vadinas Šventu Keliu, kuriuo nevaikščios niekas nešvarus. Čia nesimaišys liūtas, ir joks plėšrus žvėris nevaikščios juo; išpirktieji keliaus juo. Viešpaties išlaisvintieji sugriš ir eis į Sioną giedodami; amžina linksmybę vainikuos jų galvas. Jie džiaugsis ir linksmins, vaitojimo ir dūsamimo nebebus” (Iz 35:8-10 [K.B.]). “Žemė bus pilna Viešpaties šlovės pažinimo kaip jūra pilna vandens” (Hab 2:14 [K.B.]). Yra “Tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų” (Jn 1:9 [A.J.2]). “Taigi tie, kurie (dabar) gyvena tikėjimu, palaiminami su tikinčiuoju Abraomu” (Gal 3:9 [A.J.2]), jie turės privilegiją padėti kitiams pasiekti palaiminimą. “Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu išteisins pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui gerą naujinę: Per tave bus palaimintos visos tautos” (Gal 3:8 [A.J.2]; Iš 12:1-3). Didysis žmonijos priešininkas bus surištas. “Ji įmetė į bedugnę, (ja) užrakino ir užantspaudavo viršum jo, kad jis nebesuvedžiotų tautą, kol pasibaigs tūkstantis metų” (Apr 20:3 [A.J.2]), nes tuo metu žmonės bus išbandomi ar verti jie amžinojo gyvenimo ar ne. “Kai Žmogaus Sūnus ateis sa-

vo garbėje ir visi angelai su Juo, tada Jis atsisės į savo garbingą sostą. Jo akivaizdoje bus surinktos visas tautos, ir Jis atskirs žmones vienus nuo kitų, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių... Tada teisieji Jam atsakys: Viešpatie, kada tave matėme išalkusį ir pamaitinome, ar ištroškusį ir pagirdėme?.. Kada tave matėme sergantį ar kalėjime, ir atėjome pas tave? Ir Karalius jiems atsakys: Iš tiesų jums sakau: kiek jūs padarėte vienam iš šitų mano mažiausiuju brolių, tiek man padarėte... Tada Jis (ir kitiems) atsakys: Iš tiesų jums sakau: kiek jūs nepadarėte vienam iš šitų mažiausiuju tiek ir man nepadarėte. Ir štie nėrės amžinos bausmės kentēti, o teisieji amžinai gyventi” (Mt 25:31-46 [A.J.2]).

Sunaikinti bus tik nepataisomi, kaip skaitome: “**Viešpats visus Jį mylinčius saugo, bet nedorėlius sunaikins**” (Ps 145:20 [K.B.]). Paklusnūs bus apdovanoti amžinu gyvenimu žemiškame Rojuje, tapę tobulais žmonėmis (Iz 35). Štai tik tada, o ne anksčiau, žmonija, kuri dabar neturi tikėjimo Dievui, taps Jo vaikais: “Nes kūrinija su ilgesingu lūkesčiu laukia Dievo sūnų apreiškimo. Nes kūrinija buvo pajungta beprasmei buičiai - ne savo valia, bet To, kuris (ją) pajungė - su viltimi, kad pati kūrinija bus išlaisvinta iš vergystės gedimui į Dievo vaikų šlovingo būvio laisvę. Nes žinome, kad visa kūrinija ligšiol drauge dūsauja ir kenčia gimdymo skausmus” (Rom 8:19-22 [A.J.2]).

Dangiškasis Tėvas pateikė daug įrodymų savo begalinės meilės žmonijai: Pirmiausiai Jis sukūrė jai būstą - puikią žemę, su jos įvairiausiomis palaimomis. Mes Jį “mylime, nes Jis pirmas mus mylėjo” (1Jn 4:19 [A.J.2]). Jis patvirtins tą meilę ateinančia Tūkstantmetine diena, kai bus įsteigta Jo Karalystė. “**Štai Dievo buveinė prie žmonių, ir Jis gyvens su**

jais. Jie bus Jo tautos, o pats Dievas bus su jais. Jis nušluostys visas ašaras nuo jų akių ir nebebus mirties. Nebebus nei gedėjimo, nei raudojimo, nei skausmo, nes tai, kas pirmiau buvo, praėjo” (Apr 21:3,4 [A.J.2]). Dabar Dievas rūpinasi tais, kurie per tikėjimą Jėzumi yra išteisinti ir tapo Jo vaikais. Tai vienintelis būdas, kad Dievas būtų patenkintas kiekvienu žmonijos šeimynos nariu, kada jis tampa Dievo šeimynos nariu. “**Ir nė viename kitame nėra išgelbėjimo, nes po dangumi nėra tarp žmonių duoto kito vardo, kuriuo mes turėtume būti išgelbēti**” (Apd 4:12 [A.J.2]). “**O be tikėjimo negalima Jam patikti, nes tam, kuris artinasi prie Dievo, būtina tikėti, kad Jis yra ir atsilygina tiems, kurie Jo rimtai ieško**” (Žyd 11:6 [A.J.2]).

Dievas išgirdo dūsaujančią ir kenčiančią žmonijos šeimyną, nes “Tuomet kai jie šaukėsi į VIEŠPATĮ, būdami suspausti, ir Jis išvedė juos iš jų sielvartų. Jis pavertė audrą tyla, ir nurimo vandenų bangos. Tuomet jie džiaugėsi, kai jos nugulė, ir Jis nuvėdė juos į jų geidaujamą uostą. Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už Jo malonę ir už Jo stebulkus žmonijai!” (Ps 107:28-31 [A.J.]). Tūkstantmetinėje Karalystėje žmonija žvelgs į dabartinį vargą - mirtį ir nuodėmę ir pasinaudos ta patirtimi: “**Nes VIEŠPAČIUI priklauso karaliaus valdžia; Jis viešpatauja pagonims. Tik Jį turi pagarbinti visi, kurie miega žemėje, ties Juo klaupsis visi, kurie nužengė į dulkes** (ir kas negalėjo išlikti gyvas). Mano palikuonys tarnaus Jam, pasakos apie Viešpatį būsimai kartai. Ir jie skelbs Jo gelbėjimo žygį gimsiančiai tautai, kad Jis tai padarė!.. Tokiu būdu pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas, kad įgautume išmintingą širdį” (Ps 22:28-31; 90:12 [A.J.]). O taip, mūsų Dangiškasis Tėvas tikrai rūpinasi žmonėmis!

LŠB '97 Nr.107 BS '95,60

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą lietuvių kalba leidžia

Biblijos tyrinėtojų draugijos leidykla

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos- Bazilėjos Laikotarpį aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpį dvasinės maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliaava.lt>